

РЕШЕНИЕ

№ 339

гр. Лом, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ШЕСТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Т. ДЕЛИЕВ,

при участието на секретаря Мартина Здр. Здравкова, като разгледа докладваното от НИКОЛА Т. ДЕЛИЕВ Гражданско дело № 20221620100451 по описа за 2022 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, Глава Тринадесета от ГПК.

Предявен е установителен иск по чл. 26, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 44 от ЗЗД.

Предявена е искова молба от "БАНКА ДСК" АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от Б. Ф. С. и Д. Д. М. – изпълнителни директори, чрез пълномощника Л. Л. - юрисконсулт, със съдебен адрес: гр. ****, срещу И. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, и Ц. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, с правно основание: чл. 26, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 44 от ЗЗД - за обявяване нищожността, поради невъзможен предмет, на отказите от наследство, оставено от М. И. М., починал на 19.09.2013 г., направени от И. М. И., ЕГН *****, и Ц. М. И., ЕГН *****, които откази са вписани в особената книга на РС- Лом на основание Решение № 415 от 02.12.2016 г., постановено по ч. гр. дело № 1418/2016 г. по описа на РС - Лом.

Твърди се, че „Банка ДСК” АД е предоставило на М. И. М. кредит в размер на 7800 евро, съгласно сключен Договор за кредит за текущо потребление от 26.03.2010 г. На 19.09.2013 г. кредитополучателят е починал. Негови наследници са: И. М. И., И. М. И. и Ц. М. И.. И. М. И. е направил отказ от наследството на М. М., който отказ е вписан в особената книга при РС - Лом под № 338 от 25.03.2014 г. Другите двама наследници - И. М. И. и Ц. М. И., приели наследството мълчаливо, като са извършили разпоредителни сделки – Договори за продажба на наследствени имоти. Твърди се, че, поради нарушаване на условията за редовно погасяване на задълженията по кредита,

предоставен на М. И. М., и допусната забава в плащанията с повече от 90 дни, на основание чл. 51 от ЗН, е поискано от страна на „Банка ДСК“ АД да се призоват наследниците на кредитополучателя, с цел да заявят приемат или се отказват от наследството му. Въз основа на Молба от „Банка ДСК“ ЕАД с вх. № 13069/17.08.2016 г., в РС - гр. Лом е образувано частно гражданско дело под № 1418/2016 г. И. М. И. и Ц. М. И., съгласно решение от 02.12.2016 г., са направили мълчалив отказ от наследството на общия си наследодател М. М.. Отказите им от наследството следвали по време фактическите действия по неговото приемане. Ответниците, макар и формално да са направили отказ от наследството, фактически са го приели, като са извършили действия на разпореждане с имущество от наследствената маса. Действията по приемане предхождат по време отказите, поради което отказите не са произвели действие и са нищожни поради невъзможен предмет.

Иска се: да бъде прогласена нищожността, поради невъзможен предмет, на отказите от наследство, оставено от М. И. М., починал на 19.09.2013 г., направени от И. М. И., ЕГН ***** и Ц. М. И., ЕГН *****, които откази са вписани в особената книга на РС- Лом на основание Решение № 415 от 02.12.2016 г., постановено по ч. гр. дело № 1418/2016 г. по описа на РС - Лом, като се иска да бъде отразен този факт в особената книга за приемане и отказ от наследство на РС - Лом. Претендират се направените по делото разноски.

Писмен отговор в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил от ответниците. Същите считат Исковата молба за недопустима и неоснователна. Излагат съображения в следния смисъл: Предявените искове са недопустими поради липса на правен интерес, тъй като правният ефект от атакуваните откази от наследство на двамата ответници не е зачетен, видно от приложеното Решение № 260418 от 06.12.2021 г. по г. д. № 1648/2020 г. на Районен съд - Лом, поради което, с предявяване на исковите, за „Банка ДСК“ АД няма да възникне промяна в правната ѝ сфера, т. е. да бъде в по-благоприятно положение спрямо положението, в което е към момента. Исковите са предявени след срока по чл. 56 от ЗН. Процесните откази от наследство са вписани в особената книга на Районен съд - Лом на основание Решение № 415 от 02.12.2016 г. на Районен съд – Лом, постановено по ч. г. д. № 1418/2016 г., което дело е образувано по искане на „Банка ДСК“ АД, т. е. ищецът е знаел за отказите още от 02.12.2016 г. „Банка ДСК“ АД е ищец и по г. д. № 1648/2020 г. на Районен съд - Лом, по което, с Исковата молба, са наведени доводи и за сочените с настоящата Искова молба сделки от ответниците с наследството, т. е. ищецът е знаел за сделките още към 2020 г. От изложеното следвало, че настоящите искове са предявени след сроковете по чл. 56, ал. 2 от ЗН, т. е. след едногодишен срок от узнаването за отказа, и по-късно от три години след отказа, поради което са недопустими. Настоящите искове ответниците считат за недопустими, тъй като с тях се атакува влязлото в сила Решение № 415 от 02.12.2016 г. на Районен съд - Лом, постановено по ч. г. д. № 1418/2016 г., редът за което е този по чл. 303 от ГПК, а не настоящият, поради което исковите са недопустими и не следва да се разглеждат. Исковите са недопустими, тъй като Решение № 415 от

02.12.2016 г. на Районен съд - Лом по ч. г. д. № 1418/2016 г. представлява акт на спорна съдебна администрация, който може да се изменя или отменя въз основа на факти, съществували по време на висящността на процеса, съгласно мотивите на т. 4 от задължителното Тълкувателно решение № 7 от 31.07.2017 г. по тълк. д. № 7/2014 г., ОСГТК на Върховен касационен съд (ВКС), а не да се атакува отказът като нищожен.

По основателността на предявените искове ответниците сочат, че отказите от наследство не са нищожни, тъй като наследството, като съвкупност от права и задължения, може да бъде прието или да се откаже неговото приемане в момента, в който са възникнали предпоставките за това. В тази връзка процесните откази не са без предмет, тъй като касаят наследството на М. И. М., което наследство, към момента на отказа, е съществувало като съвкупност от права и задължения. Ответниците претендират разноски.

Ищецът не се явява в о. с. з., не се явява и негов процесуален представител. Постъпило е искане от процесуалния представител на ищеца делото да се разгледа в негово отсъствие. Поддържа се предявената Искова молба.

Ответниците не се явяват в съдебно заседание. Не се явява и упълномощеният от тях процесуален представител. Постъпила е Молба, с която поддържат Отговора на исковата молба и оспорват последната, както и делото да се гледа в тяхно отсъствие. Иска се постановяването на съдебно решение, с което да се отхвърлят предявените от ищеца искове.

По делото са представени следните писмени доказателства: заверено копие на Пълномощно /на л. 4-5, л. 61 от делото/; заверено копие на Договор за кредит за текущо потребление от 26.03.2010 г. /на л. 6 от делото/; заверено копие от Удостоверение за наследници с изх. № 860/26.08.2016 г. /на л. 7 от делото/; заверено копие от Нотариален акт **** /на л. 8 от делото/; заверено копие от Нотариален акт № **** г. /на л. 9 от делото/; заверено копие от Нотариален акт № **** г. /на л. 10 от делото/; заверено копие от Нотариален акт № **** г. /на л. 11 от делото/; Справка № 425125/12.11.2020 г. от Служба по вписванията – гр. Лом /на л. 12 от делото/; Справка № 425186/12.11.2020 г. от Служба по вписванията – гр. Лом /на л. 13 от делото/; Справка № 425162/12.11.2020 г. от Служба по вписванията – гр. Лом /на л. 14 от делото/; Справка за имот от Служба по вписванията – Лом по файлова партида № 109537/09.02.2015 г. /на л. 15 от делото/; Справка № 275247/07.03.2022 г. от Служба по вписванията – гр. Лом /на л. 16 от делото/; Справка № 274525/07.03.2022 г. от Агенция по вписванията /на л. 17-18 от делото/; Справка № 274536/07.03.2022 г. от Агенция по вписванията /на л. 19-20 от делото/; Справка № 274499/07.03.2022 г. от Агенция по вписванията /на л. 21 от делото/; заверено копие от Решение от 02.12.2016 г. по ГД № 1418/2016 г. по описа на РС - Лом /на л. 22-23 от делото/, както и: Молба с вх. № 2413/13.04.2022 г., ведно с платежен документ /на л. 28-30 от делото/; Молба с вх. № 2434/14.04.2022 г., ведно с платежен документ и заверено копие на Пълномощно /на л. 31-32, л. 34-36 от делото/; Отговор на ИМ /на л. 42-46 от делото/; заверено копие от Решение от 06.12.2021 г. по ГД № 1648/2020 г. по

описа на РС - Лом /на л. 47-60 от делото/; разписка от куриерска фирма /на л. 62, л. 78 от делото/; Молба-становище с вх. № 6107/12.09.2022 г., ведно със Списък на разноските, съгл. чл. 80 от ГПК, и Писмена защита /на л. 73-77 от делото/; Молба-становище с вх. № 6135/13.09.2022 г., ведно със Списък на разноските, съгл. чл. 80 от ГПК, и Писмена защита /на л. 79-82 от делото/; Молба с вх. № 6062/09.09.2022 г. /на л. 83-85 от делото/.

След преценка на доказателствата по делото, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Безспорно е установено по делото, че „Банка ДСК“ АД е предоставило на М. И. М. кредит в размер на 7800 евро, съгласно сключен Договор за кредит за текущо потребление от 26.03.2010 г. На 19.09.2013 г. кредитополучателят е починал. Негови наследници са: И. М. И., И. М. И. и Ц. М. И..

И. М. И. е направил отказ от наследството на М. М., който отказ е вписан в особената книга при РС - Лом под № 338 от 25.03.2014 г.

По делото се установява се, че, на 07.08.2014 г., И. М. И. и Ц. М. И., са се разпоредили с имоти, притежавани в режим на съсобственост с общия им наследодател - М. М., а именно: 1/2 ид. ч. от поземлен имот с идентификатор № **** по КKKP на гр. Лом, с предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м.), с административен адрес: гр. ****, целият с площ 276 кв. м., ведно с построените в имота сгради, която сделка е обективирана в Нотариален акт № **** г. по описа на нотариус Д. М., вписана в регистъра на НК под № *** с район на действие РС - Лом.

На 24.10.2014 г. И. М. И. и Ц. М. И. прехвърлили 1/5 ид. ч. от наследствени имоти, находящи се в землището на с. **** – три земеделски имота, която сделка е обективирана в Нотариален акт № **** г. по описа на нотариус С. С., вписан в регистъра на НК под № *** с район на действие РС - Лом.

На 09.02.2015 г. И. М. И. и Ц. М. И. прехвърлили правото на собственост върху следния свой наследствен имот: 340 кв. м., представляващи идеална част от ПИ с идентификатор № **** по КKKP на гр. Лом, с предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м.), с административен адрес: гр. ****, ведно с построената в него сграда с идентификатор № **** по КKKP на гр. Лом, с предназначение: жилищна сграда - еднофамилна с площ 65 кв. м., брой етажи: един, с административен адрес: гр. ****, която сделка е обективирана в Нотариален акт № **** г. по описа на нотариус С. С., вписан в регистъра на НК под № *** с район на действие РС - Лом.

Установява се, че, поради нарушаване на условията за редовно погасяване на задълженията по кредита, предоставен на М. И. М., и допусната забава в плащанията с повече от 90 дни, на основание чл. 51 от ЗН, е поискано от страна на „Банка ДСК“ АД да се призват наследниците на

кредитополучателя, с цел да заявят приемят или се отказват от наследството му.

Въз основа на молба под № 13069 от 17.08.2016 г. в РС - гр. Лом е образувано частно гражданско дело № 1418/2016 г.

В проведеното на 30.11.2016 г. о. с. з. по цитираното дело се е явил наследникът И. М. И., като изрично е заявил, че не приема наследството, оставено от М. И. М., с ЕГН: *****, и посочва, че и брат му Ц. М. И., също не желае да приеме наследството оставено от баща им М. И. М..

Съгласно Решение № 415 от 02.12.2016 г., И. М. И. и Ц. М. И., са загубили правото да приемат наследството, останало от общия им наследодател М. И. М..

С решение от 06.12.2021 г. по ч. гр. д. № 1648/2020 г. по описа на Районен съд - гр. Лом е признато за установено в отношенията между страните, че И. М. И., с ЕГН ***** и Ц. М. И., с ЕГН *****, в качеството си на наследници на М. И. М., с ЕГН *****, починал на 19.09.2013 г., дължат на "БАНКА ДСК" АД, ЕИК ****, на основание Договор за кредит за текущо потребление от 26.03.2010 г., **при дялове за всеки от по 1/2 /една втора/ ид. част от сумата общо 5878,45 евро** /пет хиляди осемстотин седемдесет и осем евро и четиридесет и пет евроцента/, от които: 5029,20 евро главница; 428,75 евро договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 24.07.2017 г. до 27.03.2018 г. и 420,50 евро лихва за забава за периода 26.09.2019 г. - 22.07.2020 г., заедно със законната лихва върху главницата, считано от 24.07.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 609 от 07.08.2020 г. по ч. гр. дело № 980 по описа на РС - Лом за 2020 г. Отхвърлен е предявеният от "БАНКА ДСК" АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от Главния изпълнителен директор В. М. С. и Изпълнителния директор Д. Д. М., иск с правно основание чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 240 от ЗЗД, във вр. с чл. 92 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, В ЧАСТТА, в която е предявено искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответниците И. М. И., с ЕГН *****, и Ц. М. И., с ЕГН *****, дължат при разделност, всеки от по 1/2 ид. част, на ищеца сумите, както следва: разликата над 428,75 евро договорна /възнаградителна/ лихва до пълния предявен размер от 2892,66 евро и за периода от 17.09.2013 г. до 23.07.2017 г.; разликата над 420,50 евро лихва за забава до предявения размер от 1183,26 евро и за периода от 28.03.2018 г. до 25.09.2019 г.; лихвена надбавка за забава /наказателна лихва/ от 732,15 евро за периода от 24.09.2013 г. до 22.03.2018 г., както и 60,00 евро разходи при изискуем кредит, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 609 от 07.08.2020 г. по ч. гр. дело № 980 по описа на РС - Лом за 2020 г., като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка съдът

прави следните правни изводи:

Искът е процесуално допустим, налице е интерес от търсената с него защита, предявен от и срещу надлежна страна, при спазени правила за родова и местна подсъдност. Съображенията за това са следните:

Когато почине длъжник по едно правоотношение, неговите кредитори могат да насочат претенциите си към неговите наследници, ако те са приели наследството. Когато наследството не е прието, кредиторите разполагат с възможността да сезират съответно компетентния съд, който да даде срок на наследниците, в който да заявят дали приемат наследството или се отказват от него - чл. 51 от ЗН. Когато наследниците вече са направили своя избор и са се отказали от наследството, кредиторът следва да използва процедурата по чл. 51 от ЗН по отношение на призованите наследници от следващия ред - и така до изчерпване на законните наследници и до преминаване на наследственото имущество към държавата. Този път за защита обаче е на разположение на кредитора само тогава, когато отказът от наследство е валиден. Ако отказът от наследство е недействителен, съответно вписването, че наследниците са загубили правото да приемат наследството, включително в хипотезата, в която, преди извършването му, наследството вече е било прието, кредиторът не разполага с възможността по чл. 51 от ЗН. За защита на правата си в този случай той може единствено да предяви установителен иск, с който да претендира прогласяване на отказа от наследство за нищожен. Този иск е допустим. За предявяването му е налице правен интерес и кредиторът не може да бъде принуден да води други иски срещу наследниците, ако за защита на неговите интереси ще е достатъчно да се установи действителното правно положение, а именно, че направеният отказ от наследство не е произвел действие и че наследството е прието, (арг. Решение № 577 от 30.09.2010 г. на ВКС по гр. д. № 732/2010 г., IV г. о., ГК).

По отношение на възражението, че предявеният иск е с правно основание чл. 56 от ЗН и като такъв е подаден след установените преклузивни срокове, което води до неговата недопустимост, съдът намира същото за неоснователно. Чл. 56, ал. 1 от ЗН дава право на кредиторите на отказалия се от наследството, респективно изгубилия правото да приеме наследството, наследник да искат унищожението на отказа в своя полза, доколкото не могат да се удовлетворят от имуществото на наследника. Според константната практика на ВКС и правната доктрина този иск представлява частен случай на общия Павлов иск по чл. 135 от ЗЗД, допускащ възможността да се обявят за относителни по отношение на кредитора сделките, с които длъжникът го уврежда. Между правните сделки, с които длъжникът може да увреди кредиторите си, е и отказът от наследство. За унищожаване на отказа от наследство кредиторът разполага със специалния иск по чл. 56 от ЗН. Фактическият състав на иска по чл. 56 от ЗН ще бъде изпълнен при наличието на следните елементи: 1. открито наследство; 2. наследникът, призован към наследяване, следва да е направил действителен отказ от наследство; 3. кредитор на този наследник с изискуемо вземане следва да не може да се удовлетвори от имуществото на длъжника.

Предявеният иск не е с правно основание чл. 56 от ЗН, защото този иск стои на разположение на кредиторите на наследника, който се е отказал от наследството, а не на кредиторите на наследодателя, като тези два иска имат различен фактически състав и предпоставки. В този смисъл Решение № 875/14.04.1969 г. по гр. д. № 381/1969 г. по описа на ВС на НРБ; Решение № 489/22.04.2008 г. по гр. д. № 2220/2007 г. на ВКС, V ГО; Решение по гр. д. № 1874/2020 г. по описа на ВКС, I ГО; Решение № 155/28.12.2020 г. по гр. д. № 4919/2019 г. по описа на ВКС, I ГО. Видно от представеният и приет като доказателство договор за кредит, сключен на 26.03.2010 г., "БАНКА ДСК" АД е кредитор на наследодателя на двамата ответници - М. И. М., а не е техен кредитор.

По отношение на възражението, че *„исквете са недопустими, тъй като с тях се атакува влязлото в сила Решение от 02.12.2016 г. на Районен съд - гр. Лом по гр. дело № 1418/2016 г., редът за което е този по чл. 303 от ГПК, а не настоящият...“*: Отмяната е съдебно производство за защита срещу влезли в сила неправилни съдебни решения. Целта на този процесуален способ е преодоляване на формираната неправилно сила на пресъдено нещо на съдебния акт, когато този резултат се дължи на изчерпателно изброените в чл. 303, ал. 1 и чл. 304 от ГПК основания, както и възстановяване висиящността на исковото производство. Решение № 415 от 02.12.2016 г., постановено по ч. гр. дело № 1418/2016 г. по описа на РС - гр. Лом, е съдебен акт, постановен в производство по чл. 530 от ГПК, във вр. с чл. 51 от ЗН. Това производство, по своята същност, е охранително. Актът, с който приключва охранителното производство, не се ползва със сила на пресъдено нещо. Съгласно чл. 540 от ГПК разпоредбите на чл. 303-308 от ГПК не намират приложение в охранителните производства. Законът изрично е изключил възможността заинтересованата страна да иска отмяна на охранителен акт, тъй като на отмяна по реда на чл. 303 и сл. ГПК подлежат само актове, ползващи се със сила на пресъдено нещо, т. е. съдебни решения, с които се разрешава конкретен материално-правен спор по същество. В този смисъл е и разрешението, дадено в т. 2 от Постановление № 2 от 29.11.1977 г. по гр. д. № 1/1977 г. на Пленума на ВС. С оглед на това производството по чл. 303 и сл. ГПК в случая е неприложим.

По същество искът се явява основателен поради следното:

Съгласно чл. 48 от ЗН наследниците придобиват наследството на своя наследодател не автоматически, с открИ.ето на наследството, а с приемането му. Приемането, съгласно чл. 49, ал. 1 от ЗН, става с изрично изявена воля за приемане, като за целта наследникът направи съответно писмено заявление и така направеното приемане се впише в особена за това книга. Наследникът може и да не изяви изрично волята си за приемане на наследството по този ред. Той може да го приеме мълчаливо. За да се счете, че наследникът е приел мълчаливо наследството, необходимо е той да извърши действие, което несъмнено да предполага намерението му да приеме наследството. Съгласно постановката, възприета с Постановление № 4 от 30.X.1964 г., Пленум на ВС, *"Приемането на наследството може да стане мълчаливо, когато от действията на наследника се разбира непоколебимото му намерение да*

приема наследството". Според трайно установената съдебна практика действията по т. нар. мълчаливо приемане на наследство трябва да са недвусмислени, така че да водят до единствен извод за намерение за приемане на наследството. Тези фактически или правни действия на наследника могат да са различни по вид и във всеки конкретен случай съдът извършва преценка дали са израз на волята на наследника да приеме наследството (така: Решение № 395 от 04.11.2010 г. по гр. д. № 309/2010 г. на II ГО на ВКС и Решение № 535 от 02.09.2011 г. по гр. д. № 92/2010 г. на II ГО на ВКС). Мълчаливо приемане има, когато наследникът извърши действия, които несъмнено предполагат намерението му да приеме наследството и които той не би имал право да извърши, освен в качеството му на наследник. Приемането следва да се изрази в активни действия, които водят до промяна в наследственото имущество - прехвърляне, изменение, ограничаване, погасяване или прекратяване на права и задължения на наследодателя, т. е. действията трябва пряко да засягат обема и размера на наследствената маса. В настоящия случай двамата ответници категорично са приели мълчаливо наследството, оставено от общият им наследодател М. И. М., и то преди вписването, че са загубили правото да приемат наследството, като са се разпоредили, посредством сделки с облигационно-транслативно действие – продажба на недвижими наследствени имоти.

Приемането и отказът от наследство, съответно вписването, че е загубено правото да се приеме наследството (фингиран към правните последици на отказа от наследство), произвеждат действие от откр. е на наследството, съгласно чл. 48 и чл. 52 от ЗН и са безусловни и неоттегляеми по аргумент от чл. 54 от ЗН, поради което е недействителен отказът от наследство, ако преди това наследникът е приел наследството изрично или чрез конклюдентни действия, показващи по недвусмислен начин воля за това. Отказ от наследство, предшестван от приемане на същото наследство, е недействителен.

Отказът от наследство е типично едностранно волеизявление, което прекратява правата и задълженията на отреклия се наследник и, с оглед на чл. 53 от ЗН, поражда права и задължения за неговите сънаследници. Според чл. 44 от ЗЗД правилата относно договорите намират съответно приложение към едностранните волеизявления в случаите, когато законът допуска те да пораждат, изменят или прекратяват права и задължения, а според чл. 26, ал. 2 от ЗЗД договорите, които имат невъзможен предмет, са нищожни. Тъй като отказът от наследство прекратява права и задължения за едно лице и същевременно поражда такива за друго, за него важи правилото на чл. 26, ал. 2 от ЗЗД, т. е. при невъзможен предмет отказът от наследство е нищожен. Невъзможност на предмета в случая е налице тогава, когато едно наследство е вече прието от наследника, който впоследствие се отказва от него (изрично с нарочен акт или мълчаливо). Приемането на наследство преди отказа е дефинитивен акт и не само не може да бъде отменено от приелия наследството, но и го лишава от възможността да се откаже от него (в този смисъл Решение № 137 от 1984 г. и Решение № 16 от 1988 г., и двете на ОСГК). В този смисъл е и константната съдебна практика: Решение № 80 от

29.01.1992 г. по гр. д. № 1206/1991 г., I ГО; Решение № 12 от 02.02.2015 г. по гр. д. № 3895/2014 г. на Върховен касационен съд; Определение № 93 от 18.02.2016 г. по гр. д. № 263/2016 г. на ВКС, I ГО; Решение № 137-84-ОСГК, Решение № 1238-85-1.; Решение № 108 от 14.05.2016 г. по гр. д. № 5913/2015 г. на ВКС, I ГО; Решение № 542 от 21.XI.1988 г. по гр. д. № 467/88 г., I ГО.

С оглед на всичко гореизложено, настоящият състав приема, че вписаното по ч. гр. д. № 1418/2016 г. по реда на чл. 51, ал. 1 от ЗН с Решение № 415/02.12.2016 г. загубено право на И. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, и Ц. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, да приемат наследството, оставено им от М. И. М. с ЕГН: *****, б. ж. на гр. Лом, починал на 19.09.2013 г., е нищожно, поради липса на предмет, поради което искът с правно основание чл. 26, ал. 2, предл. първо от ЗЗД, във връзка с чл. 44 от ЗЗД се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен, като бъде установена нищожността на посоченото по-горе вписване.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, и предвид изхода от спора, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца направените в исковото производство разноски, които се претендират. Разноските надлежно се претендират, видно от представения списък по чл. 80 от ГПК. В тях се включват внесената държавна такса в размер на 30 лева и 5 лева държавна такса за издаване на Съдебно удостоверение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за настоящото исково производство на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, в определен от съда размер. Юрисконсултското възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 23, ал. 4 от НЗПП за защита по дела за неоценяеми иски, възнаграждението е от 80 до 180 лева. Предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът намира, че следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в размер на 105 лева. Освен това юрисконсултското възнаграждение в съдебната практика не се приравнява на адвокатското такова. Поради това ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата в общ размер на 140 лева, представляваща разноски по делото – за И. М. И. сумата в размер на 70 лева и за Ц. М. И. сумата в размер на 70 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на "БАНКА ДСК" АД, ЕИК ****, и на И. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, и Ц. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, **че вписаното**, въз основа на Решение № 415/02.12.2016 г. по ч. гр. д. № 1418/2016 г. по описа на Районен съд - гр. Лом,

по реда на чл. 51, ал. 1 от ЗН в особената книга за приемане и отказ от наследство, водена при Районен съд - гр. Лом, **загубено право** на И. М. И., с ЕГН *****, и Ц. М. И., с ЕГН *****, да приемат наследството, оставено им от М. И. М. с ЕГН: *****, б. ж. на гр. Лом, починал на 19.09.2013 г., **е нищожно, поради липса на предмет.**

ОСЪЖДА И. М. И., с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, и **Ц. М. И.,** с ЕГН *****, с адрес: гр. ****, да заплати на "БАНКА ДСК" АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от Б. Ф. С. и Д. Д. М. – изпълнителни директори, сумата в общ размер на 140 лева, представляваща разноси по делото, както следва: за И. М. И. сумата в размер на 70 лева и за Ц. М. И. сумата в размер на 70 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Монтана в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от Решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Лом: _____